

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

SAMS STEK

Een komedie in zeven scènes voor jongvolwassenen

door

1880

Jimmy Hollanders

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.3253

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SAMS STEK* op te voeren moet de naam van auteur *JIMMY HOLLANDERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2015/0220/001
ISBN 978-90-385-13294

© 2015 Toneelfonds J. Janssens/Jimmy Hollanders
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames – 3 heren)

VERTELLER : Master of ceremonies van de avond (dubbelrol met Klant)

SAM : Baas van Sams Stek. Is niet klantvriendelijk, maar zet wel het ontbijt klaar voor de veroveringen van zijn kamergenoot. Draagt een pijnlijk verleden met zich mee.

KEVIN LOOS : Kamergenoot van Sam. Hij is een echte player. Hij speelt met vrouwen en met geld.

LUCY VAN DE GRAAF : Heeft haar verloofde aan de deur gezet en tracht haar leven op het juiste spoor te zetten. Naar de buitenwereld toe is ze vrolijk, maar ze heeft het behoorlijk moeilijk met de situatie.

WENDY VAN DE GRAAF : Streng, gesteld op etiquette, schrijft (vernietigende) columns over haar restaurantbezoeken. Zus van Lucy

KLANT : Vastgeroest in zijn gewoontes. Bestelt dagelijks hetzelfde aan hetzelfde tafeltje. (dubbelrol met Verteller).

DECOR

De scène is opgedeeld in twee delen: een kant is een brasserie (oud interieur), de andere een woonkamer van een appartement.

Grote decorwissels zijn niet nodig. Er wordt gedurende het stuk gewisseld tussen deze scènes.

KORTE INHOUD

Een norske brasserieuitbater met een verleden. Een jonge belegger die niet vies is van vrouwelijk schoon. Een werkloze huisvrouw, die haar verloofde heeft buitengegooid en haar zus, een restaurantcriticus met een verborgen kantje. Telkens het leven van deze vier kruisen loopt het mis. Een verteller doet dienst als Master of Ceremonies en tracht de uitkomst van het verhaal naar zijn hand te zetten door details uit het verleden te veranderen.

EERSTE DEEL

Scène 1

VERTELLER : Goedenavond iedereen! Bij deze heet ik jullie van harte welkom op een zonder meer fantastische toneelervaring. Jullie zullen jullie ogen niet kunnen geloven bij het aanschouwen van al het moois dat gaat volgen. Jullie zullen lachen, huilen, gieren, brullen, ongemakkelijk schuiven op jullie stoelen. En dat allemaal dankzij '*insert toneelgroep here*'. Ik weet dat ik de lat hoog leg, maar uiteindelijk ligt de druk bij de spelers om te entertainen, dus dat is mijn probleem niet. Mijn naam is... weet je wat? Het doet er niet toe wat mijn naam is. Het enige wat telt is dat ik hier ben. En dat jullie hier zijn. Mijn taak bestaat erin jullie allemaal mee te nemen op een reis. Jullie te begeleiden doorheen een rollercoaster van emoties en – niet onbelangrijk – ervoor te zorgen dat jullie veilig terugkeren. Dus zet jullie schrap en maak de gordels vast. Mag ik vragen om tijdens de vlucht alle elektronische apparatuur uit te schakelen. De nooduitgangen vinden jullie daar en daar. Turbulentie is niet ongewoon. Indien er zuurstoftekort dreigt, kan u altijd een teken geven aan onze bekwame flight attendant – ik dus – en ik zal mijn best doen om u het zwijgen op te leggen zodat u de andere passagiers niet stoort. Oh ja, de eerste rijen zullen nat worden, een reddingsvest vinden jullie onder jullie stoelen. (indien iemand van het publiek kijkt onder de zetel:) Aha, er zit er altijd eentje tussen... Zo, dat was het van mijn kant. Zijn er nog vragen? Opmerkingen? Iemand die me zijn/haar nummer wil bezorgen? Dan stel ik voor dat we van start gaan. Dit verhaal begint zoals elk goed zichzelf respecterend verhaal moet beginnen: met een hevige vrijpartij... Veel plezier vanavond!

(Doek open. Licht aan op appartement)

KEVIN : Welkom over de drempel mevrouw... wat is je naam?

LUCY : Voor de ziljoenste keer: Lucy.

KEVIN : Je achternaam, pipo.

LUCY : Neemt de vrouw niet de naam van de man over?

KEVIN : Ah juist ja. Welkom over de drempel Mevrouw Loos!

LUCY : (*lachend*) Is je achternaam “Loos”? Serieus? Als ik echt met je getrouwd zou zijn, zou ik Lucy Loos heten? Net de naam van een Muppet.

KEVIN : Ja, en? Wat is daar mis mee?

LUCY : Helemaal niets. Ik was toch niet van plan om met je te trouwen.

KEVIN : Super. Want ik ben ook niet meer van plan om je nogmaals de drempel over te dragen. (*gooit haar bruusk neer in de zetel*) Een mens heeft maar één rug.

LUCY : Was dat een uithaal naar mijn gewicht meneer Loos? Maar misschien heb je wel gelijk, want mijn oogleden voelen buitengewoon zwaar aan. Misschien dat ik beter eens naar huis vertrek voor een welverdiende nachtrust.

KEVIN : How, woow, nu niets overhaasten. Ik bedoelde gewoon dat ik liever mijn krachten spaar voor in de slaapkamer...

LUCY : In je dromen!

KEVIN : ...om je eens goed te verwennen met een extra lange massage. Wat denk je wel van me? Dat ik me zomaar te grabbel gooi voor elke meid met een knap snoetje?

(*blik van Lucy*)

Oké, misschien een slecht voorbeeld. Ik blijf tenslotte een man.

LUCY : Ik moet je nageven dat je voor een man een heel net appartement hebt.

KEVIN : Het gaat zelfs zo ver dat ik mijn cd-collectie alfabetisch gerangschikt heb. Op achternaam van de artiest. Dus ik zou het op prijs stellen als je daar tenminste twee meter afstand van houdt.

LUCY : Ben je altijd zo bezitterig?

KEVIN : Enkel bij dingen die ik graag zie. En ik weet snel wat ik graag zie.

LUCY : Ik krijg het er warm van. Ben je altijd zo rechtuit?

KEVIN : Je gevoelens opkroppen is slecht. Wat voor zin heeft het om gevoelens te hebben als je ze nooit uit?

LUCY : Mooi gezegd. Moet ik onthouden.

KEVIN : Wil je wat drinken?

LUCY : Een wit wijntje graag.

KEVIN : *(schenkt twee glazen wijn in)* Mag ik je iets vragen?

LUCY : Hangt van de vraag af.

KEVIN : Waarom heb je mij gekozen vanavond?

LUCY : Hoe bedoel je?

KEVIN : Uit een hele zaal vol mogelijke gesprekspartners kwam je op mij af. En ik vroeg me gewoon af waarom.

LUCY : Zie ik daar een scheurtje in je zelfverzekerde pantser?

KEVIN : Het pantser werd doorboord door je ogen.

LUCY : Werken die zinnestjes ooit?

KEVIN : Je bent nog steeds niet vertrokken, dus ik moet iets goed doen.

LUCY : Wat kan ik zeggen? Je bent blijkbaar niet de enige die zich zomaar te grabbel gooit voor een knap snoetje.

KEVIN : Heb ik een knap snoetje?

LUCY : Daarstraks wel... maar het was nogal donker. In het licht is het heel wat minder.

KEVIN : Daar gaat mijn pantser. Dus het was je aanvankelijk enkel te doen om mijn lichaam? *(Staat op en dimt het licht)* Zo beter?

LUCY : Zo ken ik je weer, charmeur. *(beat)* Hoe laat is het?

KEVIN : Bijna 5 uur. We zijn er stevig ingevlogen.

LUCY : Oh mijn god en ik heb nog een afspraak in de voormiddag!

KEVIN : Dan zullen we maar voortmaken als je nog wat wil slapen.

LUCY : Wie had het hier over slapen?

(Ze zoenen)

Ik zou geen nee zeggen tegen een kleine rondleiding.

KEVIN : Ik zal je eerst de slaapkamer laten zien. Veruit de mooiste kamer van dit hele appartement *(Wil haar optillen naar de slaapkamer, maar dat lukt niet)* Volg me even als je wil.

LUCY : Oké dan. Mannen maken ze toch niet meer als vroeger.

(Beiden af. We horen gegiechel en gestommel vanuit de kamer. Sam op. Verteller op voorgrond. Sam maakt ontbijt klaar in appartement tijdens betoog van Verteller)

VERTELLER : Komaan! Sorry mensen maar ik moet even onderbreken. Dat is toch niet eerlijk. Dat doen ze nu altijd. Ik bedoel... *(zucht)*... Net als het interessant wordt dan is het geld voor het decor op. Geef toe. Halo-oh! Nota aan de schrijver/regisseur: Als het de mooiste kamer is van het hele appartement, dan wil het publiek die ook zien. En nu we toch over clichés bezig zijn. De slaapkamer? Echt? Als je dan toch baanbrekend wil zijn en het wil hebben over passionele nietszeggende seks, wat is er dan mis met die zetel? *(gaat er even in zitten – in verschillende poses)* Zie je? Werkt perfect. Maar nee, blijkbaar heeft de schrijver meer oog voor het verhaal van deze arme man. Kijk dan naar hem. Wat heeft hij ons meer te bieden? *(af)*

(op de achtergrond gekreun en gehijg)

SAM : Ongelooflijk. Hij moet me ooit eens uitleggen hoe hij dat altijd klaarspeelt. *(ergert zich aan het geluid – maakt een shake en zet de mixer aan – staart wezenloos voor zich uit - mixer uit)*

LUCY : *(vanuit slaapkamer)* Oh god, ja. Ja God, Ooh ja.

SAM : En altijd van die gelovige types.

(Sam zet een koptelefoon op met luide muziek, kreunen bereikt een hoogtepunt en stopt. Sam zet koptelefoon af en drinkt zijn shake.)

KEVIN : *(vanuit slaapkamer)* En nu... RONDE 2!

(Terug gegiechel en gestommel. Sam verlaat het appartement.)

SAM : Kevin, Ik ga naar het werk. Het ontbijt staat klaar!

KEVIN : Bedankt kerel.

(Sam af)

LUCY : Wie was dat?

KEVIN : Mijn kamergenoot.

LUCY : Je hebt een kamergenoot?! En je vertelt me dat niet?

(Lucy op, zich aankledend. In haar kielzog Kevin met een boxershorts)

KEVIN : Ik vond het niet belangrijk.

LUCY : Niet belangrijk?! Hij heeft gewoon alles kunnen horen.

KEVIN : Maar nee, je kent hem niet. Hij is heel discreet. Hij luistert voor het grootste deel naar zijn muziek terwijl hij het ontbijt klaarmaakt.

LUCY : Dus dit gebeurt vaker?

KEVIN : Wat?

LUCY : Dat jullie meiden meenemen naar het appartement, jullie gang ermee gaan en achteraf onder elkaar punten zitten geven.

KEVIN : Helemaal niet. Bij mijn weten heeft hij nog nooit iemand mee naar boven genomen.

LUCY : Je bent een zwijn. Weet je dat?

KEVIN : Oké, Linsey... luister nu even...

LUCY : Het is Lucy!

KEVIN : Oké, Lucy. Het spijt me, maar bedaar nu even. Spoel eens even terug. Jij verleidde mij vanavond. Jij maakte het kristalhelder dat het enkel om een one night stand zou gaan en nu ben je overstuur omdat iemand je gehoord heeft. Iemand die niet eens weet wie je bent. Als jullie elkaar vanmiddag in de stad zouden tegenkomen, zouden jullie elkaar niet eens herkennen. Waarom ben je eigenlijk zo overstuur?

LUCY : Dat is toch duidelijk? Omdat... ehm ja gewoon omdat jij....fuck you Kevin. Weet je hoe ik me nu voel? Goedkoop en totaal gegeneerd.

Licht aan brasseriekant

(Wendy op langs brasseriekant met blocnote in haar handen. Neemt haar gsm en toetst een nummer in)

KEVIN : Oké, als je zo voelt, dan is dat jouw recht. Maar ik kan de tijd niet terugdraaien. Ik kan je wel zeggen dat het me oprecht spijt. Echt waar. Als ik geweten had dat je er zo mee zou zitten, dan had ik je verteld over mijn sociaal gehandicapte kamergenoot.

(Gsm in appartement gaat af. Ligt in zetel. Kevin vindt hem het eerst)

(kijkend naar het gsm-scherm) Hyacinth Bucket aan de lijn voor je?

LUCY : Geef hier. *(neemt op)* Hey.

WENDY : Alles oké met je?

LUCY : ‘Tuurlijk, wat zou er zijn?’

WENDY : Ik heb je de voorbije week meermaals gebeld en je bent er wonderwel in geslaagd me te mijden als de pest.

LUCY : Ik heb toch enkele berichtjes ingesproken?

WENDY : Ja, dat is waar. Op de meest onmogelijke uren van de dag. En als ik er dan eindelijk eens in slaag om op te nemen voor de voicemail haar werk doet, dan beweert je dat je net door een tunnel rijdt, maakt vreemde gorgelgeluiden en hangt op.

LUCY : Maar dat is niet waar.

WENDY : Welke tunnel was het dan? *(beat)* Laat ook maar. Waar ben je?

LUCY : Thuis.

WENDY : Je bent thuis?

LUCY : ‘Tuurlijk. Waar zou ik anders zijn op een doordeweekse dag om 6 uur 's morgens?’

WENDY : Je bent dus niet mee geëvacueerd met de rest van de straat vanwege het gaslek?

LUCY : Is dit één van je listen? Je weet overduidelijk dat ik niet thuis ben. Er is geen gaslek. Of wel?

KEVIN : Gaslek?!

WENDY : Wie was dat?

LUCY : Niemand.

WENDY : Je hoort niet te liegen.

LUCY : Waarom bel je eigenlijk?

WENDY : Omdat ik vanmorgen langs je huis passeerde en je auto nergens zag staan. Ik was doodongerust. Dus nam ik een kijkje door je raam, maar er was geen beweging te bespeuren. Hoe haal je het in je hoofd? Een mens zo ongerust maken.

LUCY : Ik ben oud genoeg om voor mezelf te zorgen.

WENDY : Oud genoeg. Volwassen is een ander paar mouwen.

LUCY : Wendy, kan je me later door de mangel halen? Nu komt me echt niet goed uit.

WENDY : Ik haal je helemaal niet door de mangel. Die uitdrukking alleen al! Hoe kom je daarbij? Ik wijs je enkel op je verantwoordelijkheden. Luister zus, sinds je Marc aan de kant hebt geschoven als een paar versleten schoenen ben je echt jezelf niet meer. Het wordt hoog tijd om jezelf te herbronnen en...

LUCY : Ik hang nu op, oké? Hier heb ik echt geen zin in. *(hangt op)*

WENDY : Lucy!... Lucy? Brutale vlegel. *(Kijkt afkeurend naar Brasserie en neemt notities)*

KEVIN : Je ouders?

LUCY : Erger nog: mijn zus. Waar waren we gebleven? *(Springt in zijn armen en begint hem wild te zoenen)*

KEVIN : Zeker weten dat je dit wil?

LUCY : Honderd procent.

(Kevin en Lucy af richting slaapkamer – Wendy af)

(Black out)

Scène 2

(Licht aan Brasserie. Verteller zit als klant aan tafel. Sam loopt heen en weer. Neemt bestellingen op, ruimt borden af en bedient klanten. Het is duidelijk heel druk. Wendy komt binnen en wacht tot ze ontvangen wordt.)

SAM : *(brullend naar de keuken)* Tafel 5: Eén dagmenu, Eén portie bosbessenpannekoeken, twee koffies en een karaf fruitsap! Tafel 8: Eén stuk abrikozenvlaai en een warme chocolademelk met slagroom! *(neemt een plateau met drank mee)*

WENDY : Excuseer?

SAM : Ja? Wat is er?

WENDY : Kan u mijn plaats aanduiden?

SAM : Oh, dit is geen chique bedoening hoor. Gewoon eten en vergeten. Smakken en je koffers pakken. Je kan zitten waar je wil. Alhoewel ik van sommige klanten prefereer dat ze niet aan het raam zouden zitten. Ik zou de straat oversteken om niet langs zo'n lelijkaards te hoeven wandelen.

WENDY : Hoe apart. Doet u me een plezier: stel u even voor dat ik Natalia was. Welke plek zou u me dan aanraden?

SAM : Zangschool.

WENDY : Laat maar, ik vind wel iets. Ik veronderstel dat u mijn jas ook niet aanneemt?

SAM : Sorry mevrouw, is mijn maat niet. *(loopt verder met plateau)*

(Wendy gaat zitten)

Licht aan appartement

(Kevin op richting ontbijttafel. Neemt vrolijk fluitend een dienblad en sorteert het voedsel er zorgvuldig op en verdwijnt richting slaapkamer.)

WENDY : *(tegen Sam die haar voorbij rent)* Excuseer, ik wacht nu al tien minuten.

SAM : Een zeer verdienstelijke poging, maar niet eens in de buurt van het huidig

record. Ik ben zo meteen bij u. *(af)*

LUCY : *(roepend vanuit slaapkamer)* Komaan dit kan toch niet!

KEVIN : Wat?

LUCY : Het is elf uur! Ik moest twee en half uur geleden op sollicitatie zijn.

(Kevin en Lucy op. Lucy zich snel aankledend en haar spullen bij elkaar zoekend)

KEVIN : Zoek niet verder, ik sta hier.

LUCY : Dit is niet grappig. Ik heb die job echt nodig.

KEVIN : Dus nu ben je op zoek naar je tijdmachine in zakformaat die verstopt zat in je tas?

LUCY : Nee, naar het nummer van mijn toekomstige baas en smeken om een andere afspraak. *(vindt het nummer en belt)*

(telefoon van de brasserie gaat over)

KEVIN : Neem tenminste even de tijd om te ontbijten. Het is de meest belangrijke maaltijd van de dag... Zo kan je een beetje kalmeren en op je positieven komen.

LUCY : Hoezo? Kalmeren?! Ik ben het kots- maar dan ook kotsbeu dat iedereen me voorschrijft wat te doen. Alsof ik een hysterisch losgeslagen projectiel ben dat niet in staat is om nuchtere beslissingen te nemen. Een arm weerloos meisje in een vijandige omgeving. *(kijkend naar gsm)* Niemand neemt op. Ik zal zo maar tot daar gaan. Ik weet perfect wat ik doe, dus laat me gewoon, oké. Laat me. Ik ben kalm. Beheerst...

KEVIN : Je hebt je bloesje binnenstebuiten aan.

LUCY : Sorry?

KEVIN : Je bloesje. *(beat)* En het zou ook geen kwaad kunnen om je haar te fatsoeneren. Kop koffie?

LUCY : Graag. *(af)*

(Kevin dekt de tafel opnieuw - Sam op (Brasserie))

SAM : Oké, wat zal het zijn?

WENDY : Hebt u een kaart?

SAM : Sorry?

WENDY : Een menukaart.

SAM : Hier ligt er eentje. *(neemt kaart van andere tafel af – veegt kaart proper met zijn hemd)*

WENDY : *(neemt haar tijd – Sam wordt ongeduldig)* Een Espresso Romano. U weet wat dat is, mag ik hopen?

SAM : Ik weet wat het is.

WENDY : Echt? Het is geen schande als u het niet weet hoor.

SAM : Is dit een examen? Luister juffrouw. Zoals u ziet sta ik er alleen voor vandaag, dus ik zou het op prijs stellen als u er wat spoed achter zou zetten. Er zijn nog klanten die graag willen eten. Als u graag vertroeteld wil worden, dan raad ik u Antonio's aan twee straten verder. Daar neemt het personeel uitgebreid de tijd om u naar uw plaats te begeleiden, jas aan te nemen, uw drankje te serveren en een ruggenklopje te geven voor uw boertje. En dat allemaal met een gulle glimlach. Maar hier wordt er besteld, gegeten en betaald. Meer niet.

WENDY : Bent u altijd zo grof tegen nieuwe klanten?

SAM : Het zit zo, ik ben een grote jongen en ik kan veel werk verzetten. Ik hou van mijn zaak en heb niets liever dan dat de mensen genieten van wat ik hen voorschotel. Maar als een typische man run ik het hier pragmatisch. En dat komt erop neer dat ik hier nooit al Singing-in-the-rain -gewijs door mijn brasserie zal huppelen.

(Lucy op – gaat zitten aan ontbijttafel bij Kevin)

WENDY : Oké dan. Dan wil ik graag een Brusselse wafel met vers fruit. Fruit liefst apart, niet over de wafel. Appels in blokjes, niet in schijfjes. Perzik in partjes, niet in blokjes. Met meloenbolletjes. Niet meer dan drie aardbeien en geen banaan. Heb je alles?

SAM : Ja chef! *(af)*

KEVIN : Je ziet er prachtig uit.

LUCY : Laat het. Dit is niet mijn voorbeeld van een prachtige morgen. Waarom liet je me uitslapen?

KEVIN : Uitslapen? Ik ben zelf net wakker. Hoe wil je je koffie?

LUCY : Zwart als de maanloze nacht. En drie klontjes suiker.

KEVIN : Mag ik eens iets vragen?

LUCY : Vuur maar af.

KEVIN : Wat is er tussen jou en je zus?

LUCY : Jij draait ook niet rond de pot.

KEVIN : Kan ik me niet veroorloven. Na dit ontbijt zie ik je misschien nooit meer.

LUCY : Daar heb je een punt.

KEVIN : Maar als je er niets over wil zeggen, dan is dat ook goed. Ik ben gewoon nieuwsgierig.

LUCY : Wendy is mijn tegenpool. Ze zit in een totaal ander milieu dan ik.

KEVIN : Hoe kan dat? Zijn jullie niet samen opgegroeid?

LUCY : Eerder samen uit elkaar gegroeid. Ik ben het weggelopen zwarte schaap van de familie. En Wendy ziet zich als een moderne herderin om me terug thuis te krijgen. Al was het maar voor de schijn. Een rookgordijn zodat de buitenwereld denkt dat we een grote perfecte familie zijn.

(Sam op – bedient Wendy)

SAM : Eén wafel met een bizarre selectie fruit. En één espresso. *(neemt een schijfje citroen en wrijft ermee over de rand van het kopje)*

WENDY : U wist dus echt wat een Espresso Romano was.

SAM : U klinkt verbaasd.

WENDY : Sorry, zo bedoelde ik het niet.

SAM : Dat is het vriendelijkste wat u al gezegd heeft, mevrouw. Ik weet niet of u dit beseft, maar u spreekt op een zeer neerbuigende toon tegen mensen. Misschien een werkpunt naar de toekomst toe. *(brullend naar een andere tafel)* Ja jong, knipper zo niet met uw vingers. Ik ben geen Schnauzer! Ik breng zo meteen de rekening als u belooft me niet achter mijn oren te krabben!

(Sam af – Wendy eet en neemt notities)

KEVIN : Vertel me eens over je sollicitatie.

LUCY : Er valt niet veel over te zeggen. Ik heb het geld nodig. Sinds mijn relatie op de klippen liep is het moeilijk om het hoofd boven water te houden. En ik vertik het om hulp te vragen aan mijn ouders. Of mijn zus. Of enige andere bloedverwant trouwens.

KEVIN : Is je familie zo erg? Iedereen schaamt zich toch als de dood voor zijn familie. Dat hoort er nu eenmaal bij.

LUCY : Het probleem is eerder dat de familie zich unaniem over mij schaamt. Ze vinden me speciaal. En niet in de zin van speciaal (wow!), maar eerder in de zin van speciaal (oohw!) Snap je? *(beat)* Enfin, genoeg over mij. Wat doe jij eigenlijk?

KEVIN : Ik werk bij een bank. Beleggingen. Kort gezegd: mensen brengen me hun kapitaal en ik tracht het te vergroten.

LUCY : Kan je mijn kapitaal vergroten?

KEVIN : No way. Nieuwe regel. Ik meng geen zaken met plezier. Geloof me, dat is een gunst. Negatieve impact heb ik onlangs aan de lijve ondervonden. Vraag er maar niet verder naar.

(Sam op)

WENDY : Kan u de rekening brengen alstublieft?

SAM : *(Ruimt tafel af)* Wat was er mis?

WENDY : Excuseer?

SAM : Met het eten. U heeft het nauwelijks aangeraakt. Zelfs uw Espresso Romano is onaangeroerd.

WENDY : 'Tuurlijk. Ik verfoei citroen.

SAM : Ongelooflijk. U walst hier binnen met de meest onmogelijke verzoeken. Het duurt zowat een kwartier om iets te bestellen. U laat me net niet door brandende hoepels springen en na al dat hard labeur heeft u niet eens het

fatsoen om uw bord leeg te eten. Weet u wat ik verfoei? Snobistische mensen die denken dat ze met geld alles gedaan kunnen krijgen van de simpele hardwerkende mens.

WENDY : Simpel ben je wel ja.

SAM : Weet u wat? U krijgt geen rekening. Ik wil geen seconde meer aan u verspillen. U bent met voorsprong de vermoeiendste klant waar ik het ongenoegen mee heb gehad kennis te maken in mijn zevenjarige carrière. Proficiat, u hebt mijn ‘wall of fame’ bereikt. Ik zal uw foto laten inlijsten en aan de muur hangen. Tussen de groene trol en de vuurspuwende draak.

WENDY : (*staat rustig op*) Het wordt tijd dat ik me voorstel. In het milieu sta ik bekend als Wegwerp Wendy.

SAM : Wel Wendy, werp jezelf dan maar terug in je milieu. De deur staat daar.

WENDY : Je weet niet wie ik ben? Ik ben de meest gevreesde restaurantcriticus van Vlaanderen. De reden dat ik nauwelijks gegeten heb, is dat ik vandaag nog vier restaurants vereer met een onverwacht bezoek. Mijn column verschijnt volgende week en ik kan u nu al vertellen: hij zal niet al te denderend zijn. Dit aftands interieur voldoet niet. De bediening was erbarmelijk... U bent grof, onbeschoft en het enige lichtpuntje in deze keet is dat u weet wat mensen lusten. Anders had u de boeken zes en half jaar geleden al kunnen neerleggen!

SAM : Buiten!

WENDY : Sommige mensen kunnen nu eens geen opbouwende kritiek verdragen. Bedankt voor de gratis maaltijd. (*af*)

LUCY : Wat denk je? Zal ik nog eens bellen?

KEVIN : Ik ben niet zo goed in advies geven.

LUCY : Je belegt geld van mensen!

KEVIN : Sorry... Maar als je interesse hebt, ik heb wel nog een sarcastische opmerking in de aanbieding.

LUCY : (*toetst nummer in gsm*) Laat maar.

(*Telefoon gaat over – Sam neemt op*)

SAM : Sams Stek.

LUCY : Goedemorgen, Lucy hier.

SAM : De Lucy die zich drie uur geleden had moeten aanmelden?

LUCY : Dat klopt. Ik besef dat dit geen al te beste eerste indruk was, maar ik hoopte dat u kon overwegen om...

SAM : Luister, meisje. Ik wil het niet horen, oké? Ik geef toe, ik ben wanhopig op zoek naar extra hulp en door gewoon op te dagen had je waarschijnlijk nu al kunnen rondhossen in een schort.

LUCY : Dat is geweldig, ik...

SAM : MAAR, ik heb mensen nodig op wie ik kan rekenen en tot dat select groepje mensen behoor je blijkbaar niet. Je houdt niet voor mogelijk wat een kutochtend ik achter de rug heb, dus doe me een plezier en laat je hier van zijn leven niet meer zien of ik bega ongelukken. *(legt hoorn neer en gaat af)*

KEVIN : *(beat)* Dat ging niet zoals je gewild had.

LUCY : Ik begin het gewoon te worden. En het is helemaal mijn schuld. Ik had beter moeten weten. Het is gewoon... ik voel me gewoon hondsmoe....

(Stilte. Lucy zoekt toenadering tot Kevin die haar vastneemt. Stilte)

KEVIN : Luister, wilde je hier nog lang blijven?

LUCY : Gooi je me eruit?

KEVIN : Ik heb voor mijn werk nog een belangrijke afspraak die ik al veel te lang heb uitgesteld.

LUCY : Dus... wat? Dank je voor de seks en tot nooit meer?

KEVIN : Dat wist je toch op voorhand? Luister, ik – van mijn kant – heb me kostelijk geamuseerd. En dan heb ik het niet over leedvermaak over je zielige bestaan, maar over afgelopen nacht. Je bent een geweldig persoon maar je doorloopt duidelijk een donkere periode in je leven. En ik dacht dat een avondje vrijblijvend plezier je goed zou doen en je zorgen even zou doen vergeten.

LUCY : Alsof je mij enkel een plezier wou doen. Ridder op het witte paard.. Weet je wat? Het was het niet waard. Ik probeer mijn leven terug op de rails te krijgen en ik had nooit.... met jou.... en dat is niks persoonlijks. Het is allemaal mijn fout.